

Rahbek: Jeg har lagt Mærke til, at under de Forhandlinger, der er ført i disse Dage, har Socialdemokraterne altid sagt, at det værste det var det, vi netop havde til Behandling. Man har Gang efter Gang sagt, at den Nedsættelse, som netop nu var til Behandling, i hvert Fald ikke kan klare det hele; netop paa dette bestemte Punkt kan der i alt Fald ikke spares noget. Men hvis man bærer sig saaledes ad med Hensyn til alle de forelagte Lovforslag, kommer man jo ingen Vegne; men det er jo aabenbart ogsaa netop dette, det ærede Parti ønsker.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at for at man overhovedet kunde opnaa den heromhandlede Understøttelse, skulde man bevise, at den paagældende Sygdom eller Svaghed stammede fra Militærtjenesten. Der staar nu imidlertid i Loven, at i Tvivlstilfælde faar de paagældende $\frac{2}{3}$ af Understøttelsen; saa Loven kræver altsaa ikke absolut Bevis i alle Tilfælde.

Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa en Diskussion med det ærede Medlem om Forholdet mellem Liberalisme og Værnepligt; men jeg vil dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det er jo Liberalismen, der har skaffet os den almindelige Værnepligt. Saa vidt jeg ved, var det først under den franske Revolution, at man begyndte at indføre den almindelige Værnepligt i Modsætning til Fortidens lejede Hære; og man indførte den almindelige Værnepligt for at benytte den til at forsvare den Frihed, man havde vundet. Jeg tror ikke, der er nogen Modstrid mellem Liberalismen og almindelig Værnepligt.

Med Hensyn til Dalsgaards Udtalelser vil jeg ligesom den højtærede Sundhedsminister sige, at jeg synes ærlig talt ikke, det har megen Interesse, hvad en nu afdød Landstingsmand har sagt i 1921. Men for øvrigt afkræfter efter min Mening det, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg nu sagde, paa ingen Maade det, jeg har høvdet, nemlig at Dalsgaards Udtalelse gik ud paa, at Taksterne skulde være faste, ikke afhængige af Pristallet. Men jeg stillede det Spørgsmaal til det ærede Medlem, hvordan det ærede Medlem vilde have stillet sig, hvis det var gaaet den modsatte Vej; hvis Kronen stadig var gaaet nedad, hvis Købeevnen stadig var blevet forringet, vilde det ærede Medlem saa ogsaa have fastholdt, at Taksterne skulde ligge fast, at dem kunde der ikke røres ved?

Povlsen: Den højtærede Minister sagde til mig, at jeg havde Ret i, at man ikke kunde gaa til en Nedsættelse af alle Takster. Jeg kunde saa i høj Grad have ønsket, at man havde ventet med at forelægge et Lovforslag, indtil man var fuldstændig klar over, hvorledes det vilde komme til at virke, hvilken Ordning man skulde gennemføre. Jeg synes, det er ret uheldigt, at der staar i § 2, at Loven træder i Kraft 1. April 1927, naar man maa erkende, at man ikke til den Tid helt kan føre Loven ud i Virkeligheden.

Den højtærede Minister sagde, at det er en Skønssag, hvilket Pristal der anvendes. Saa beklager jeg i høj Grad, at man ikke har skønnet paa den Maade, paa hvilken man plejer at skønne, nemlig til Fordel for den svagere Part. Jeg er ganske sikker paa, at saa vilde man ogsaa have været i Overensstemmelse med Aanden i Loven af 1919.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Det ærede Medlem Hr. Rahbek spørger mig, hvorledes jeg vilde have stillet mig, hvis Kronen vedblivende var raslet ned og Prisniveauet stadig var steget, om jeg saa vilde have ment, at Lovens Takster var tilstrækkelige. Nej, det var det, der skete i Aarene 1914—1919, at Priserne steg, vi fik Dyrtid, og det var derfor ganske nødvendigt gennem en Række Love at gennemføre Forhøjelser paa de her omhandlede Omraader. Vi fik herigennem en hel Række Tillæg, en hel Række Love, der gik ud paa Forhøjelser. Men saa sagde Regeringen og Rigsdagen: Nu skal det være Slut, og ved Loven af 22. December 1919 kodificerede man det hele, Militærinvalidforsørgelsen lige fra 50ernes og 70ernes Love og alle de midlertidige Krigslove fra 1916, alt dette kodificerede man og slog fast de Takster, der nu er de gældende; og om dem sagde Venstres Ordfører i Landstinget, at de ikke blot var rimelige i Forhold til det foreliggende Prisniveau, men ogsaa vilde være rimelige, hvis man kom ind i nogenlunde normale Tilstande. Det var Rigsdagens Forudsætning — ja, Stillingen er saa klar, at det er ganske umuligt at vride og vende sig derfra.

Hermed sluttede Forhandlingen.